

JASNA MELVINGER VERSEI

A Duna-versek ciklusból

AZ ATLASZSELYEM SZEMFEDŐ

Ha világos nyári öltönyében az apámnak nem kell
Mozdulatlanul a ravatalon feküdnie

Azon a tikkasztóan forró augusztusi napon
Holtbiztosan kiment volna a Dunára

Elnéztük volna ahogyan erőteljes karcsapásokkal
Mind távolabb kerül a parttól

Azután hanyatt fordulva pihentet mozdulatlanul
Nem az atlaszselyem takaró tetején, dehogyis

Már régóta várom, hogy nyílik a parti csalit s ő szótlánul megjön

TÜKÖRKÉP HIDAK A DUNÁN

Amikor fodrozódik, és úgy igazából mintegy beleborsószik a háta
bár nem mindig félelmében, sőt rémületében éppen

Nemcsak a zöld, nemcsak a kék, egyáltalán mindezeknek a képeknek
persze, nem kell okvetlenül, éppen mindörökre, eltűnniük

No de mégsem jelennek meg újra, nem, legalábbis nem mind
Még azon az újra kifényesedett, nyugalmas víztükroön sem

E tükörképek, sorra mind, csak nem váltak, egy pillanatra,
láthatatlanná
a Dunának ebben az annyira mozgalmas, megelevenedő
kaleidoszkópjában

Nem, éppenséggel minden, ami, olykor ringatózva is akár, tükröződik
emlert a saját eltörött tükrében, mely nemcsak az, nem csak tükör

ÚSZIK A KIS GYEPI BÉKA

Nem áramütés halad át rajta, az a galván
Hanem a folyam árama, bár az is egyenirányú

S a hátsó lábát sem éppen ennek a galvánáramnak
A parancsára húzta úgy össze először, persze

Majd utána, nem, fűszálak már nem maradtak nyomában
Mikor a víz alatt oly erőteljesen elrugaszkodott

Bár olyan, de nem ugyanaz éppen, melyet jól megfigyeltem
Amikor az apám, e szemléletes példán, úszni tanított

A PARTON

Lírai ellágyulással ki venné most számba a sok
megsárgult fűzfalevelet, a törékeny ág is de mennyi

Kimosott kagylóhéjak, csigaházak
Ki szedné halomba mindezt, ugyan

Mindig akad itt egynehány odvas
A földből gyökerestül kifordult fatörzs is

Meg aztán, no nem úgy, hogy csak egy-két tollpihe belőle,
Hanem véres teteme is a folyami fehér sirálynak

Igen, mindez, mindez még nem homok
Mindez még nem agyag, mindez, azért, nem iszap, még

EGY SZELES NAP

A folyóval könnyen elbánok én, gondolja a szél
Fölkavarja, bár azért nem fenekestül éppen

Erőszakoskodván vele a ruháját gyűri össze csak
Meg tükörképét benne a tájnak, mely hűséggel követi őt

Ő, a láthatatlan szerető, aki után csak felröppen
Egy-egy cseppje, futó vízpermetként legalább

Eh, mindig felcsap egy-egy hullámtaraj még a
Horgon fickándozó, nedvesen csillámló hal után is

Egy dolog, no persze, a folyónak ez az iramlása
S más a természetük a légáramlásoknak

NAPÁLDOZATKOR

Duhaj könnyelműségében csak nem egy zsák aranyat
Szórt el valaki a napnyugatnak vezető úton

Na, nem ringatóznának akkor ezek az aranytallérok
Csak úgy, furton a Duna tetején

S a hullámmelvek sem mosogatják, naphosszat éppen
Csupa arany bordúrt öltve, a parti sekélyt

BORBÉLY János fordításai